

Ordens makt, tyst kontroll, varje ord väger mer än du tror

Regnet föll mot fönsterna i skolbiblioteket, det var ett sånt där regn som man kunde tro aldrig skulle ta slut. Biblioteket luktade damm och gamla sidor. Alva satt längst in i hörnet vid sitt vanliga bord bakom bokhyllan med gamla böcker som ingen längre lånade. Hon brukade säga att hon gillade att sitta här, men egentligen var det bara för att ingen såg henne här. I biblioteket fanns det inga blickar, inga frågor. Bara ord.

“Ska du sitta här igen?” Nora står i dörröppningen med jackan på och ett litet leende. “Du vet att det är rast nu, eller hur?”, “Jag vet” sa Alva och kollade på Nora när hon hörde andra röster utanför biblioteket. “Kom ut en stund, det är ändå ingen som ska gå ut i det här vädret.”, “jag tycker om regnet.” Nora skrattade och himlade med ögonen. “Du är omöjlig, jag går i förväg.”

Dörren smällde igen och det blev tyst igen. Hon drog fingrarna över bordet, hon kunde känna inristningar, som bildade ett namn. Det måste ha gjorts för länge sedan, då kanterna inte var rispiga eller vassa längre. Hon tänkte på Nora, hur lätt allt verkade vara för henne. Hur hon fick andra att lyssna bara genom att öppna munnen. Alva önskade att hon också kunde det. Hon var trött på att vara “den tysta”.

När hon reste sig för att lämna biblioteket drog hon handen över en hög med dammiga böcker. Precis innan hon skulle gå ut la hon märke till något som fick henne att stanna. På hyllan längst bak med gamla böcker stack en bok ut en aning. Den var tjock, klädd i svart skinn, utan titel på baksidan. Hon blev nyfiken och drog ut den. Omslaget var varmt, det kändes nästan levande. Hon öppnade boken, sidorna prasslade som om dem andades, och på första sidan såg hon bara en enda mening i bläck, skriven i kursiv skrivstil:

“Skriv, och det ska bli verklighet.” Hon log till en början. En löjlig bok, tänkte hon. Men det var något i henne som brände kvar. Boken kändes tung i händerna, lite tyngre än den borde. Hon mumlade för sig själv, “jag lämnar tillbaka den imorgon”, men fingrarna vill inte släppa taget. Alva stoppade boken i väskan innan hon hann ångra sig. På vägen hem regnade det fortfarande, allt kändes tyst. Boken var varm i väskan hela vägen hem.

Alvas rum luktade damm och bläck när hon kom in. På skrivbordet låg högar av anteckningar och gamla berättelser hon skrivit men aldrig vågar visa någon. Hon brukade säga att hon gillade att sitta här, men ibland kändes det mer som ett fängelse. När regnet föll mot fönstret lät det som viskningar.

Hon tände lampan och la boken på skrivbordet bland anteckningarna. Hon stirrar på boken och försöker låta bli att öppna den, men det var som att den väntade på att bli öppnad av henne. "Jag lämnar tillbaka dig imorgon," sa hon tyst. Ändå slog hon upp den. Hon bläddrade igenom alla sidor, de var tomma. Allihopa. Hon tog upp en penna bredvid henne och skrattade åt sig själv. Hon bläddrade till första sidan. På den tomma raden skrev hon: "Det slutar regna."

Hon kollade på fönstret och det var som att världen blev stilla. Dropparna på rutan gled ner. Tystnad. Hjärtat slog till. Hon la ifrån sig pennan och tog ett nervöst andetag. "Det kan inte vara på riktigt", men hon kunde inte sluta le. Hon visste att hon borde lägga undan boken. Men hon kunde inte låta bli.

Hon tog upp pennan igen och skrev sakta: "Nora glömmer sin mobil i klassrummet." hon log åt sig själv. Det var löjligt. Men nästa dag när det var rast, hörde hon Nora ropa: "Nej! Jag glömde mobilen!" hon sprang in i klassrummet igen. Precis som Alva hade skrivit. Alva stod kvar i dörröppningen. Hjärtat slog hårt. Hon försökte skratta som de andra, men ljudet fastnade i halsen och det enda som kom ut var ett strypt ljud.

På vägen hem kunde hon inte låta bli. Hon skrev en gång till: "Det är soligt på väg hem." Och det var det. Solen lyste över vägen som om världen just lytt henne. Hon stod stilla länge. För första gången i sitt liv hade hon kontroll. Hon kände sig viktig.

Nästa dag skriver hon bara små saker. "Nora glömmer sin vattenflaska.", "läraren berömmar mig." Och allt hände. För varje gång kändes det lättare. Det var nästan som om boken redan visste vad hon ville. I skolan började folk titta på henne annorlunda, men på ett bra sätt. Nora skrattade åt hennes skämt och lärarna berömde henne. Hon gick med rakare rygg och log utan att tänka på det. Det kändes som att något inuti henne växte varje gång.

Men på kvällen var hon ovanligt trött. Hon kände sig tung i kroppen, som om någon hade tagit något ifrån henne. Hon skyllde på skolan, på vädret, på allt möjligt. Men när hon såg boken ligga på skrivbordet kände hon en jobbig känsla i bröstet. Bläcket på sidorna såg mörkare ut. Nästan som om de inte torkat helt.

“Bara en gång till,” mumlade hon. Hon skrev: “Nora säger att jag är rolig”. Dagen efter gjorde Nora det. Hon sa det med ett leende som nästan var för brett, för tillgjort. Alva borde ha blivit glad. Istället kände hon något kallt längs ryggraden. Men ändå log hon tillbaka.

Efter några dagar hade Alva skrivit flera sidor. Men varje gång hon skrev, blev boken tyngre. Sidorna kändes nästan som hud. En kväll skrev hon sitt namn på en sida. Då dök en ny mening upp med en annan skrivstil, samma som var på första sidan: “Du kan inte skriva dig fri”. Hon försökte suddas ut orden, men de satt fast. När hon la undan boken den kvällen var händerna täckta av bläck som inte gick bort.

Nästa gång hon öppnade boken var meningen kvar: *Du kan inte skriva dig fri*. Hjärtat slog till. Hon försökte bläddra men sidorna fastnade. “Vad menar du?” viskade hon som om någon kunde höra. Meningen på sidan darrade som om de andades.

Efter varje mening kändes det som om något försvann från henne. Hon kunde inte säga vad det var, bara att det kändes tomt. Som när man försöker minnas en dröm och den glider undan. Nora brukade skratta högt men nu lät det annorlunda, nästan som om ljudet inte fanns kvar. När hon kollade på henne i skolan var hennes blick tommare, rösten svagare. Det var inte stora saker som försvann, bara små saker. Som ett minne eller en känsla.

Tar du henne också? ville Alva fråga boken. Hon borde sluta. Hon visste det, kände det i hela kroppen. Varje gång hon skrev blev hon svagare, blekare. Hon såg det i spegeln, som att hennes ansikte suddas ut mer för varje gång. Orden tog mer än de gav. Men utan dem kände hon sig tom, maktlös. Bara en gång till, tänkte hon. Bara en mening till.

Hon brukade höra klockan ticka och regnet mot fönstret. Nu hördes inget. Luften kändes tjock i rummet. Hon försökte lyssna efter något, vad som helst. Ett ljud, ett tecken på att hon fortfarande fanns här. Men allt hon hörde var boken. Hon öppnade munnen för att säga något, inget kom ut. Bara tystnad, som om rummet hade glömt hur ljud fungerade. Fingrarna

darrade när hon tog tag i pennan. "Allt ska bli som förut", och mitt i tystnaden kom det upp en enda mening på sidan: "Du har skrivit för mycket".

Hon reste sig och gick fram till spegeln. Ansiktet där var suddigt. Hon drog handen över ansiktet. Sen glaset. Inget hjälpte. Det var som hon höll på att suddas ut. Hon tog fram mobilen och sökte på Nora i hennes kontakter. Det fanns inget. Hon letade efter bilden från i somras, där Nora höll armen runt Alva. Men Nora var inte där. Bara Alva, ensam.

Hon sprang till skrivbordet. Hon stirrade på meningen. Hjärtat slog hårt. Hon försökte stänga boken men det var som den var fastklistrad till bordet. "Jag vill bara att allt ska bli normalt igen," viskade hon, men boken svarade inte. Hon tog tag i pennan igen, skrev med darrande hand: "Nora kommer tillbaka. Allt löser sig". Bokstäverna flöt ihop till suddiga, svarta fläckar. Ljuset i rummet blev mörkare. Hon kände hur något försvann ur henne. När hon öppnade ögonen var allt lika stilla.

Nästa dag gick hon till skolan. Noras plats var tom. Ingen frågade om henne eller var hon var. Hon försökte fråga, men alla kollade konstigt på henne. "Vem är Nora?", Alva sprang till toan. I spegeln var hennes ansikte fortfarande suddigt. Men det var värre nu. Det höll på att suddas ut helt. Hon förstod då. Nora fanns inte längre.

Hon satt ensam i biblioteket igen efter skolan. Längst in i hörnet vid sitt vanliga bord. Boken låg redan där, som om den visste att hon skulle komma. Hon öppnade den. Bara en sida var tom. Alla andra fyllda med ord hon inte kom ihåg att hon skrivit. Hon skrev Noras namn på sidan. Bläcket vägrade forma bokstäverna. Hon skrev snabbare nu. Orden blev snea. *Jag vill inte mer. Jag ångrar mig. Jag vill sluta. Jag tar tillbaka allt.*

Men bläcket vägrade fastna. Orden rann undan, som vatten. Hon försökte andas men luften var tung, som om rummet glömt hur man andas. Hon förstod då. Det var inte bara Nora som hade försvunnit. Det var hon. Långsamt hade hon skrivit bort sig själv. Hon tog pennan. "Det räcker nu.". Sidorna darrade. Sen blev allt stilla. Boken stängde långsamt av sig själv, som ett öga som stänger sig för gott. Alva blundade. För första gången på länge var det tyst. På ett stilla sätt, inte hotfullt.

När hon öppnade ögonen var boken försvunnen. När hon såg sig i fönstret var hennes spegelbild tillbaka. Men boken var borta. Rummet var tyst igen. Bara hennes andning fanns kvar. Hon var inte arg längre. Utanför fönstret föll regnet långsamt igen. Hon sjönk ner i stolen. Hon tänkte på Nora. På allt hon hade velat ändra.

Nästa morgon regnade det igen. Alva gick genom korridoren. Rösterna, ljudet av stolar mot golvet. Allt kändes verkligt på riktigt. "Hallå, du försvann ju igår!" sa en röst bakom henne. Hon vände sig om. Nora stod där, med sitt vänliga leende, hennes hår blött efter regnet. "Jag försvann?" skrattade hon. "Du drömde nog".

Nora hälsade som vanligt på Alva. "Var har du varit?" frågade hon. Alva log. "Jag behövde bara skriva klart något." sa hon. När hon gick förbi biblioteket såg hon något ligga på golvet. En riven sida från en bok som såg familjär ut där det endast stod, "Du kan inte skriva dig fri". Hon blinkade och det var borta. Utanför fortsatte det att regna. Men den här gången kändes det som att världen andades igen.